

мѣстото си ; а въ това сжщо време той
си пѣе отъ радостъ съ носѣтъ полеги-
чка :

Синйото цвѣте цвѣтеше,
Малка го мома береше,
Та го на китки внесе,
Сѣкому китка даваше ;
Мене си китка не даде ! .

А Хаджи Генчо захваща пакъ да хва-
ли дѣда Либена, защото той твърде до-
бре знае, че сѣка похвала ще да донесе
на кѣшкѣтъ ново ѣдене или новъ пукалъ
съ старо вино.

— Добаръ конь имашъ ти, байо Либене ! казва Хаджи Генчо. — Снощи та азъ видѣхъ, когато ти отиваше въ черкова, и загледахъ са на твоето конченце. Ако искашъ да ти кажа право, то азъ ща да ти кажа, че твоятъ конь не е конь, а змѣй шестокрили. . . Азъ зная, че ти не си сжщо заплатилъ за него. . . А какъ пѣрха тоя змѣй, какъ са перчи тая хала-